

A Magyar Rádió és a Partiscum Rádió megbízásából a Magyar Gallup Intézet 1995. áprilisában kérdőíves közvélemény-kutatást végzett Szegeden és a város 50 kilométeres körzetében a régió rádióhallgatási szokásairól. A vizsgálat szerint a lakók a helyi híreket elsősorban a helyi lapokban keresik, második helyen az egész régióban a körzeti-helyi rádiót jelezték hírforrásként.

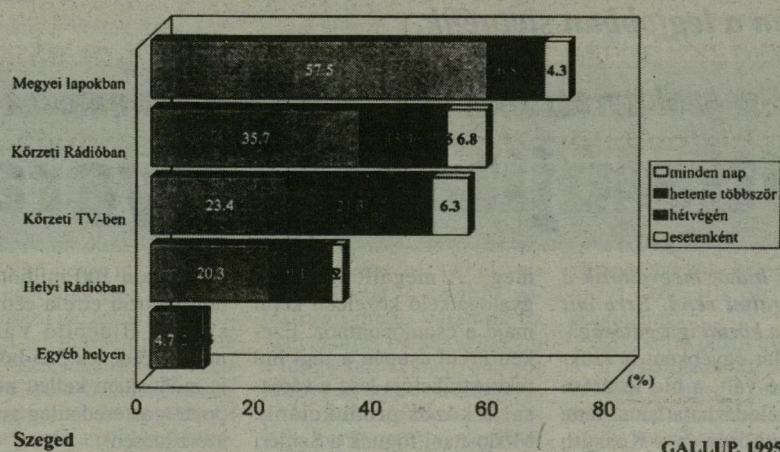
■ A közvélemény-kutatást korra, nemre, településtípusra reprezentatív mintán végezték, összesen 1000 főt kerestek fel személyesen a Gallup munkatársai, hogy tájékozódhassanak az egyes rádiók, körzeti stúdiók műsorainak fogadtatásáról, a regionális műsorokkal kapcsolatos elvárásokról. Az eredmények összesítésekor kiderült, hogy a „hallgató” mind Szegeden, mind a város környékén olyan rádiót szeretne hallgatni, ahol a zene ízlésének megfelelő, mindazonáltal kellemesen nyugtató, a műsorvezetőre érdemes odafigyelni, mert például jó humorérzéke van, az életmódhoz, az életvitelhez hasznos eligazító tanácsokat ad, gyakran mondanak helyi híreket...

A felmérés szerint az emberek elsősorban a helyi lapokban keresik a helyi eseményekkel foglalkozó információkat, másodsorban azonban a rádióból elégtik ki információhiányukat. A helyi lapok közül egyébként utchosszal vezet a Délmagyarország, az emberek 85 százaléka olvassa, 71 százaléka pedig minden nap forgatja a lapot. A rádiók közül nagyon magas a körzeti stúdió hallgatottsága; amíg a Kossuth Déli krónikájának sugárzásakor éri el hallgatottságának csúcsát és a közönség 18 százaléka figyel

■ A Gallup közvélemény-kutatása ■ Az információforrások között vezet a Délmagyarország Regionális médiatérkép

Hol és milyen gyakran szokott Ön helyi eseményekkel foglalkozó információt keresni?

Szegeden, azok körében, akik hallgatják a körzeti rádiót

oda, addig a Szegedi Körzeti Stúdió műsorát reggel a hallgatók 23-24 százaléka kapcsolja be.

A hallgatók fele naponta többször rádiózik, s ehhez

még hozzávehetjük, hogy 27 százaléka naponta egyszer kétszer bekapcsolja készülékét. Szegeden a hallgatók 41 százaléka szokta hallgatni a szegedi stúdió műsorát, rá-

adásul ezeknek az embereknek a kétharmada naponta bekapcsolja készülékét. A napszakok szerinti csoportosításnál bebizonyosodott, hogy rádiózás szempontjából a reggel 6-tól este 8-ig tartó időszak a legkedvezőbb.

Természetesen kíváncsiak voltak az emberek véleményére is, mely igen kedvező a stúdióra nézve, hiszen a hallgatók nagy többsége, 75 százaléka elégedett. Persze volt ellenvélemény is, a negatív kritikák közül kiemelkedett a zenét kifogásoló aránya, a hallgatók 14 százaléka szerint nem megfelelő a muzsika. De nemcsak zenéből áll egy rádióműsor, így görcső alá vették az információhiányt is. A felmérések szerint a lakók elsősorban a lakókörnyezetben történő eseményekről szeretnek szívesen tudomást, másodsorban a megye történelméről, harmadsorban pedig a mindennapi életet segítő információkat szeretnék hallani.

A közvélemény-kutatás eredményeit „szembesítettük” a Magyar Rádió Szegedi Körzeti Stúdiójának vezetőjével, Vágási Kálmánnal is, aki örült a felmérés eredményének, a stúdió hallgatottságának. A rövidesen meginduló magánrádiókkal kapcsolatban elmondta, hogy ezek minden bizonnyal tőlük vesznek el hallgatókat, de a felmérés bizonyította – hiszen a lekérdezés időpontjában is sugárzott néhány helyi adó –, hogy ezek jelentősen nem fogják átérni a regionális rádiótérképet. Hangsúlyozta, hogy ők egyébként szeretnék együttműködni a helyi adókkal, de arra törekszenek, hogy továbbra is a szegedi stúdió maradjon a régióban az első számú rádióadó.

T. V.

Pfuj, bíró!

Remélem, a könyökükön jön ki már az egész. Arról a sárga lapról van szó, amelyet három derék Fradi-focista kapott az igazságszolgáltatástól. Hivatalosan felfüggesztett büntetés a neve, de hát a lényeg az, hogy most még nincs baj, de jó lesz nyugton maradni, mert egy ideig a legkisebb rendőrvérésre duplán húzzák rájuk a vizes lepedőt.

Egy szót se ejtenék az egészről, ha mindenki tudomásul vette volna a dolgot. De hát legalább akkorát haborigtunk, mintha új facsarnivalót talált volna rajtunk Bokros Lajos. A legkülönfélébb lapokban a legkülönfélébb pártállású kollégák szedték le a keresztvizet a brutálisan tehetetlen rendőrségről meg az elvitelesen részrehajló bíróságról.

Kérem szépen, én megértem a háborgó szurkolókat. Az idősebbek még emlékeznek azokra az időkre, amikor még köztudott volt, hogy a De Gaule-t is az Albert rúgta, a nemzeti szín zászló pedig úgy jött össze, hogy a zöld-fehér a Fradi-szín, a piros pedig kötelező. A fiatalabbak pedig úgy vélik, hogy a focimeccs lényege a balhé; akinek ez nem tetszik, az nézze meg a meccset a képernyőn a Szaknévsor és az MTV törvényes frigyének jóvoltából.

Még értem a játékosokat is, hiszen ők ezeknek a szurkolóknak a rajongásából élnek. Néha ugyan letépi róluk a mezt, elviszik emlékebe a stadion mozdítható berendezési tárgyait, de ha elmaradnak, oda az egész üzlet.

En csak a sajtót értem meg nehezen. Rendőrségünk ugyan valóban nem túl profi, de ez a szurkolócsapat már találkozott magas színvonalú kiképzett rendfenntartókkal is, és abban sem volt túl sok öröm. Bíró-ságunk is olyan, amilyen, az is jellemző rá, hogy foci-ügyben egy nőre bízzák a dolgot, de legyünk tárgyilagosságok: nálunk a futballpályán is a bírók a legjobbak manapság.

Még jól emlékszem, amikor a rendszerváltás környékén a pártállam támaszát képező újságtörő kollégák rendszeresen elverték a port az egykori pártállam behúzott nyakú rendőrségén. Két évig senki sem igazoltatott az országúton, aminek nagyon örültem, mindaddig, amíg el nem lopták az autóm.

Szóval én csak azt nem értem, hogy ha látok egy rendőrt egy randalírozó civilvel birkózni, hova álljak? Vannak, akik ezt a kérdést szociológiai, etnikai vagy kriminalisztikai alapon eleve el tudják dönteni, de én még azt sem tudom, fordulhat-e én is kedvenc labdarúgócsapatom játékosaihoz, ha gyanútlanul hazafelé tartva a sötétből hirtelen a torkomnak nyomják a kést.

Rigó Béla

Diplomaosztó az élelmiszeriparin

„Mindennap megszűnik valami, amiért szomorkodunk, de mindennap születik valami olyan, amiért érdemes élni és lelkesedni” – idézte a bölcs Herakleitosz szavait dr. Dinya László, a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem Élelmiszeripari Főiskolai Karának főigazgatója az intézmény hét végén rendezett diplomaátadó ünnepségén.

A főiskolai karon idén nyolcvanhárom technológus, húsz gépész és harmincnégy vállalkozó-menedzser szakos hallgató kapott mérnöki diplomát. Közülük huszonhatan „kiváló”, nyolcvan „jó”, huszonnégyen „közepes” és mindösszesen heten kaptak „elégséges” minősítésű diplomát. Az iskolát kitüntetéssel végezte el Héger Mónika vállalkozó-menedzser hallgató. A SZÉF-en idén három külföldi fejezte be tanulmányait. Az ünnepi

tanácsülésen dr. Faragó József, a Főigazgatói Hivatal vezetője a felsőoktatásban negyven éven keresztül végzett munkája elismeréséül, nyugállományba vonulása alkalmából „A Magyar Felsőoktatásért” emléklapelt miniszteri kitüntetésében részesült.

Dr. Dinya László ünnepi beszédében elmondta még, hogy a végzősök holnaptól újra vizsgázni fognak, de már nem a megszokott tanárok és tanárnők előtt, hanem a munkatársak színe előtt, akik többnyire olyasmit kérdeznek majd, ami a tankönyvekben nem vagy teljesen másképpen szerepel. „És vizsgáznak majd olyan diszciplínákból – emberségből, talpraesettségből és rögtönzőkészségből –, amelyeket hiába keresnek a tankönyvekben.” A főigazgató beszéde végén elmondta: „Munkánk szépségét és közzéadását Tamási Áron segítségével tudnám illusztrálni: a harangöntést csak az vezetőheti, aki ért hozzá, az sem baj, ha fiatal.”

Sz. C. Sz.

■ Toledóban nyilván kell némi bátorság ahhoz, hogy az üvegművészetet válassza valaki élethivatásul; nagyon népes lehet a mezőny, erős a konkurencia, nem?

– Szerencsés vagyok, a saját stúdiómban dolgozhatom, amelyet magam is terveztem meg, sőt magam építettem és rendeztem be a szükséges felszereléssel. Szerencsém továbbá, hogy nem kényszerülök „versenyre kelni” a valóban nagyon híres toledói üvegműves mesterekkel: olyasmit csinálhatok, amit elképzelek magamnak – vagyis mindig mást, csupa egyedi darabot. Ha a legteljesebb alkotói szabadságban létrehozott, általam megálmodott és megvalósított üveglasztikák másnak is tetszenek, az persze külön szerencse: októbertől májusig szinte ki sem bújok a műhelyből, nyáron pedig megmutatom mindenkinek, aki kíváncsi rá, hogy mit sikerült létrehoznom; ha vásárolják is a tárgyaimat – nem vagyok boldogtalan. Bevallom viszont, akadnak a szívemhez nőtt darabok, amelyektől eléggé nehezemre esik megválni...

■ Hol voltak eddig kiállításai?

– A legtöbb az Egyesült Államokban, de volt már tárlatom Kínában, Kanadában, Nagy-Britanniában, Spanyolországban, Japánban is. És most végre Közép-Európába is eljuthattam, méghozzá Közép-Európa szerintem legszebb városába, Budapestre. Külön öröm, hogy Szegeden is kiállíthatok. Sokat hallottam erről a városról anyámtól, aki Toledo alpolgármestereként több alkalommal is itt járt és nem győzte dicsegni szép fekvéséről, rendezettségéről, az emberek szívélyességéről. Igaza volt.

Előzékeny. Nem beszélek jól, mondom, mire rögtön lassít, szépen, tagoltan ejti a szavakat – akár nyelvleckét adhatna. (Segít persze Mészáros Kata, a ságvárista diáklány, s édesanyja, Veidner Valéria; ők mutatták be vendégüknek a várost is.) Hosszú haját összekötve viseli – az ő mesteriségében rettentő fontos az éleslátás. Talán nyílt arca, csodálkozó tekintete, örökös mosolya teszi: sokkal fiatalabbnak látszik a koránál. James Michael Kahle 41 éves toledói üvegművész első európai – budapesti – kiállításának anyagát bemutatja Szegeden is: a tárlat a Szín-Kép Galériában vasárnap este 6-kor nyílt meg.

■ Toledói üveglasztikák Szegeden Az üvegművész álma

Ahol az álmok formát öltenek

■ Nyilván Toledóban tanulta a mesteriséget.

– Olyan 12 év körüli lehettem, amikor először láttam üvegfújót. Nagyon megragadott. Sajnos azonban sokat kellett arra várnom, amíg önállóvá válnék, amíg a saját kedvem szerint kezdhettem el dolgozni: 30 éves voltam. A toledói művészeti múzeum stúdiójában tanultam, amely az Egyesült Államok egyik leghíresebb üvegfújói iskolája.

■ De miért éppen az üveg? Végére le is festhetné, amit megálmodott – és azért mondom a festészetet, mert az ön üveglasztikái gyönyörű színekben pompáznak...

– Éppen hogy az anyag különlegessége vonzott ehhez a művészeti ághoz. Az európaiak általában lágyabb anyaggal dolgoznak, én keményebbel – ezért lehetnek fényesebbek, tükrösíma felületűek a tárgyaim. Az egzaktsága vonzott az üvegmű-

vészetnek: itt nem lehet alkotás közben eltöprengeni és változtatni az eredeti gondolaton – mint mondjuk egy festőnek; itt nagyon gyorsan és nagyon biztos mozdulatokkal kell formázni, hiszen az anyag pillanat alatt megszilárdul. A pillanat művészetét szerettem meg, pontosabban azt a semmivel nem összehasonlítható érzést, hogy ez a kényes anyag hallgat rám. A társam.

■ Ön is politizál? Mint az édesanyja?

– Mindenki politizál. De én nem vagyok hivatásos, nem ebben vagyok profi... Nem is vagyok semmilyen pártnak a tagja. A műhelyem nem Toledóban van, hanem egy közeli kis településen, Spencerville-ben. Ez egy 2500 lélekszámú falu, amelynek a lakói a hat tagú tanácsba választottak. A tanács tagjai maguk közül évente választanak elnököt – most nekem jutott ez a megtiszteltetés. Így tudok valamit tenni Spencerville-ért és a lakóiért. Tagja vagyok egy környezetvédő szervezetnek is. Úgy érzem, hallgatnak rám az emberek, és ez nekem elég. Szeretek ott élni. A munkám az életem; az üvegek – és a politika. No és van két macskám...

■ Igaz a hír, hogy oda-hagyná mindezt, akár egy-két évre is?

– Sétáltunk vendéglátóimmal Szegeden és láttam, hogy itt hagyomány van a kézművességnek. Voltunk a Tömörkény István művészeti középiskolában – nagyon szép munkákat láttam. Csak üveget nem... Akkor jutott eszembe, miért ne lehetne itt is meghonosítani az üvegművészetet? Szívesen fel-szerelnék a városban egy műhelyt, megtanítanám a mesterségre a fiatalokat, biztosan akadna közöttük alkotó tehetség, aki olyan szenvedélyesen megszeretné az üvegművészetet, mint magam is – aztán elindulhatna a maga útján. Új értékekkel lehetne gazdagabb Szeged. Mit gondol?

■ Azt gondolom, hogy ez nagyon jó ötlet.

– Még nem mondom el melyiket, de az Oskola utcában már ki is választottam egy házat, ahol a műhelyt ki-alakíthatnánk... Túl gyors vagyok?

■ Végére a pillanat művészetét műveli! De nem tudom, mi kellene a szegedi üvegművészet megalapozásához?

– Megfelelő hőmérséklet, levegő és gravitáció kell ahhoz, hogy megszülessen egy üveglasztika; amúgy az anyagnak önálló léte van: aktív, élő és állandóan változó. Ez Szegeden sem lehet másként, mint Spencerville-ben!

Sulyok Erzsébet

A József Attila Tudományegyetem 1995. augusztus 16-tól bérbe adja

a Boldogasszony sgt. 2. sz. alatt lévő, 748 nm alapterületű „Diáktanya” előfizetéses és a la carte éttermeit.

Pályázatot a JATE GAZDASÁGI IGAZGATÓSÁG TITKÁRSÁGÁRA (6722 SZEGED, RÁKÓCZI TÉR 1.) LEHET BENYÚJTANI 1995. július 20-ig. Érdeklődni: 454-394-es telefonon lehet.